

УРЕДБА

О РАТИФИКАЦИЈИ КОНВЕНЦИЈЕ О СУКОБИМА ЗАКОНА У ПОГЛЕДУ ОБЛИКА ТЕСТАМЕНТАРНИХ ОДРЕДАБА

("Сл. лист ФНРЈ - Међународни уговори и други споразуми", бр. 10/62)

ЧЛАН 1

Ратификује се Конвенција о сукобима закона у погледу облика тестаментарних одредаба, потписана у Хагу 5. октобра 1961. године, са резервама на чланове 9, 10, 11 и 12, која у оригиналу на француском и у преводу на српскохрватском језику гласи:

КОНВЕНЦИЈА О СУКОБИМА ЗАКОНА У ПОГЛЕДУ ОБЛИКА ТЕСТАМЕНТАРНИХ ОДРЕДАБА

Државе потписнице ове конвенције,

у жељи да донесу заједничка правила за решење сукоба закона у погледу облика тестаментарних одредаба,

одлучиле су да закључе конвенцију у том циљу и сложиле су се у следећем:

Члан 1

Тестаментарна одредба важи у погледу облика ако овај одговара унутрашњем закону:

- а) места где је завешталац извршио располагање, или
- б) држављанства које је завешталац имао било у тренутку кад је извршио располагање било у тренутку смрти, или
- ц) места у коме је завешталац имао своје пребивалиште било у тренутку кад је извршио располагање било у тренутку смрти, или
- д) места у коме је завешталац имао своје стално боравиште било у тренутку кад је извршио располагање било у тренутку смрти, или
- е) за непокретности, места где се оне налазе.

У смислу ове конвенције, ако се национални закон састоји од неунифицираног система, закон који ће се примењивати одређује се правилима на снази у том систему, а ако таквих правила нема, најцелисходнијом везом коју је завешталац имао с једним од законодавстава која сачињавају тај систем.

Питање да ли је завешталац имао пребивалиште у неком одређеном месту решава се законом тог места.

Члан 2

Члан први примењује се на тестаментарне одредбе којима се опозива нека ранија тестаментарна одредба.

Опозивање је такође пуноважно по облику ако одговара неком од закона на основу којег је, сходно члану 1 опозвана тестаментарна одредба била пуноважна.

Члан 3

Ова конвенција не дира у садашња или будућа правила држава уговорница које признају тестаментарне одредбе сачињене у облику прописаном законом који није предвиђен у претходним члановима.

Члан 4

Ова конвенција се, такође, примењује на облике тестаментарних одредаба које су сачинила у једном истом акту два или више лица.

Члан 5

У смислу ове конвенције, сматра се да прописи којима се ограничавају признати облици тестаментарних одредаба, а који се односе на узраст, држављанство или друга лична својства завештаоца припадају области форме. Исто важи за својства која треба да имају сведоци који су потребни за пуноважност неке тестаментарне одредбе.

Члан 6

Примена правила о сукобима, која су установљена овом конвенцијом, независна је од сваког услова реципроцитета. Конвенција се примењује чак и ако држављанство заинтересованих или закон који треба да се примењује на основу претходних чланова нису држављанство и закон неке од држава уговорница.

Члан 7

Примена неког од закона, који су овом конвенцијом проглашени за надлежне, може се не усвојити само ако је очигледно у нескладу с јавним поретком.

Члан 8

Ова конвенција примењује се на све случајеве кад је завешталац умро после њеног ступања на снагу.

Члан 9

Свака држава уговорница може, одступајући од члана 1 став 3, придржати себи право да по закону о судској надлежности одреди место у коме је завешталац имао пребивалиште.

Члан 10

Свака држава уговорница може себи придржати право да не признаје тестаментарне одредбе које неки њен држављанин који нема никакво друго држављанство сачини у усменој форми, а да за то нису постојале изванредне околности.

Члан 11

Свака држава уговорница може себи придржати право да не признаје, на основу својих законских прописа о томе, неке облике тестаментарних одредаба сачињених у иностранству, ако су испуњени следећи услови:

а) ако је тестаментарна одредба пуноважна по облику само према закону који је надлежан једино по месту у коме је завешталац извршио располагање;

б) ако је завешталац имао држављанство државе која је себи придржала то право;

ц) ако је завешталац имао своје пребивалиште у тој држави или је у њој имао своје стално боравиште; и

д) ако је завешталац умро у некој другој држави а не у оној где је извршио располагање.

Ова резерва има дејство само за ону имовину која се налази у држави која ставља резерву.

Члан 12

Свака држава уговорница може себи придржати право да искључи примену ове конвенције на тестаментарне одредбе које нису, према њеном праву, наследно-правне природе.

Члан 13

Свака држава уговорница може себи придржати право, одступајући од члана 8, да ову конвенцију примењује само на тестаментарне одредбе сачињене после њеног ступања на снагу.

Члан 14

Ова конвенција отворена је за потписивање државама заступљеним на IX заседању Хашке конференције за међународно приватно право.

Она ће бити ратификована, а ратификациони инструменти депоновани код Министарства иностраних послова Холандије.

Члан 15

Ова конвенција ће ступити на снагу шездесетог дана после депоновања трећег ратификационог инструмента предвиђеног чланом 14 став 2.

Конвенција ће ступити на снагу, за сваку државу потписницу која је касније ратификује, шездесетог дана после депоновања њеног ратификационог инструмента.

Члан 16

Свака држава која није била представљена на IX заседању Хашке конференције за међународно приватно право моћи ће приступити овој конвенцији после њеног ступања на снагу на основу члана 15 став 1. Инструмент о приступању биће депонован код Министарства иностраних послова Холандије.

Конвенција ће ступити на снагу за државу која јој је приступила шездесетог дана после депоновања инструмента о приступању.

Члан 17

Свака држава може у тренутку потписивања, ратификације или приступања изјавити да ће се ова конвенција проширити на све територије које она представља на међународном

плану или на једну или више њих. Та изјава почеће да производи дејство у тренутку ступања конвенције на снагу за ту државу.

После тога, свако проширење те врсте биће нотификовано у Министарству иностраних послова Холандије.

Конвенција ће ступити на снагу за територије на које се односи проширење шездесетог дана по нотификацији поменутој у претходном ставу.

Члан 18

Свака држава може, најдоцније у тренутку ратификације или приступања ставити једну или више резерви предвиђених у члановима 9, 10, 11, 12 и 13 ове конвенције. Никаква друга резерва неће бити дозвољена.

Свака држава може, исто тако, приликом обавештења о проширењу конвенције сходно члану 17 ставити једну или више тих резерви с ограниченим дејством за све или неке територије на које се проширење односи.

Свака држава уговорница може, у свако време, повући резерву коју је ставила. О том повлачењу биће обавештено Министарство иностраних послова Холандије.

Дејство резерве престаће шездесетог дана после обавештења из претходног става.

Члан 19

Ова конвенција важиће пет година почев од дана њеног ступања на снагу сходно члану 15 став 1, чак и за оне државе које је доцније буду ратификовале или јој буду приступиле.

Конвенција ће прећутно бити продужавана сваких пет година, осим у случају отказа.

О отказу биће обавештено, најдоцније шест месеци пре истека периода од пет година, Министарство иностраних послова Холандије.

Отказ се може ограничити само на неке од територија на које се конвенција примењује.

Отказ ће имати дејство само према држави која га буде нотификовала. Конвенција ће остати на снази за остале државе уговорнице.

Члан 20

Министарство иностраних послова Холандије обавестиће државе о којима је реч у члану 14, као и државе које буду приступиле сходно одредбама члана 16:

- а) о потписивањима и ратификацијама поменутих у члану 14;
- б) о дану ступања на снагу ове конвенције сходно одредбама члана 15 став 1;
- ц) о приступањима поменутих у члану 16 и о дану од којег она производе дејство;
- д) о проширењима поменутих у члану 17 и о дану од којег она производе дејство;
- е) о стављању и повлачењу резерви поменутих у члану 18;
- ф) о отказима поменутих у члану 19 став 3.

У потврду чега су доле потписани, прописно овлашћени, потписали ову конвенцију.

Сачињено у Хагу, 5. октобра 1961. године на француском и енглеском, с тим да у случају разлике у текстовима француски текст буде веродостојан, у једном једином примерку, који ће бити депонован у Архиви Владе Холандије и чија ће по једна оверена копија бити предата, дипломатским путем, свакој држави представљеној на IX заседању Хашке конференције за међународно приватно право.

За Савезну Републику Немачку:	dr J. Löns, с. р.
За Аустрију:	dr Georg Afuhs, с. р.
За Данску:	Wilhelm Eickhoff, с. р.
За Француску:	Etien Coïdan, с. р. 9. октобра 1961. (под резервом предвиђеном у члану 10)
За Грчку:	P. A. Verykios, с. р.
За Норвешку:	Otto Kildal, с. р.
За Шведску:	Brynolf Eng, с. р.
За Југославију:	Раде Лукић, с. р. (под резервом ратификације).

ЧЛАН 2

Ова уредба ступа на снагу осмог дана по објављивању у "Службеном листу ФНРЈ".